

FOIĂ ENCICLOPEDICĂ LITERARĂ, ✦✦ APARE INFIECARE LUNĂ DE DOUË-ORÎ

<p>Prețul abonamentului :</p> <p><i>Pentru Austro-Ungaria</i> 4 coróne</p> <p><i>Pentru România și străinătate . . .</i> 6 franci</p>	<p>PROPRIETAR ȘI REDACTOR :</p> <p>IOAN BACIU</p> <p>preot.</p>	<p>Prețul inserțiunilor :</p> <p><i>Pentru publicațiunile de preste tot anul (de 24 orî) tot după 50 cuvinte cu litere garmond se compută 1 corónă, ér cu litere mai gröse duplu.</i></p>
--	---	--



O nuntă românescă din comuna Poana de lângă Sibiu.

Pascile la ruși.

Ca la noi, chiar așa de cu mare pompă sărbătorească și rușii sărbătorile s. pasci. Femei, bărbați, tineri, bătrâni sunt înbrăcați în cele mai frumoase haine ce au.

Au unele obiceiuri cari diferă de ale noastre.

În casa de locuit rușii au cel puțin o icoană de-a cutărui sfânt.

La ei în decursul sărbătorilor s. pasci icoana (eventuel icoanele) sântă e împodobită cu mătășore și lângă ea arde o mică lumină de ceară sau o lampă mică cu oleu.

Colac, pasci, samovarul cu teă, stau gata pre masă, lângă celelalte mâncări acoperite cu o pânzătură cusută.

Unul dintre căseni cântă din „Balalaika“ — o vioră cu trei strune — ér ceialaltî il acompaniază cu vócea. Ici-colea unde sunt și tineri la casă mai jócă câte una bună „de învêtit.“ Jocul lor încă diferă de al nostru. Fetele își țin zadia de un capăt așa că flutură jucând; tinerii fac tel-de-fel de figurî, când aruncându-și cușma sus, când călcând un „bărbunc“ aprig.

Wutki și tea stă mereu la dispoziție și óspeți cu voie bună“ sunt la orî care familie bineveniți.

Și la ei, întocmai ca la noi, nu salută nimene cu bună ziua sau „bine ai venit“ ci exclusiv cu „Christos a înviat“ (*Christos voskrese*). Apoi ca să se vadă pe cealaltă lume toți amicii și soți se sărută până-n ziua.

Față de icoana prea-curatei ei arată în săptămâna pascilor o mai mare reverință ca noi. Di de di mîerg la biserică, inghenunchie și se rógă cu pietate. Se întimplă că icoana o duc la o familie sau alta pentru cutare bolnav greu, sau la cutare dignitar. Acest conduit se întimplă cu multă ceremonie. Pre un car cu patru cai se aședă pre ședul anterior icoana, pre cel din dărrept ocupă loc preoții și cu deplină reverință o petrec cu capul gol până la respectiva casă, rentorcându-se tot astfel. Reverința și religiozitatea o arată chiar și

țarul, carele, dacă sosese la Moskva, mai întâi trage la „Iwerkaja“ de-a dreptul spre a depune madonei omagiul de reverință și numai după aceea se duce la castel.

La dorința cutărui bolnav sau moribund icoana se duce la casa respectivă chiar și nóptea.

În săptămâna pascilor, cât țin sărbătorile tóte prăvăliile sunt închise, abia în zilele ultime se deschid și atunci comercianții și arată tot ce au „vechiu“ și strigă-n gură mare, orî alișeză reclame strigătore că acum se vinde totul „ieftin“

Poporul inundă strădele. Ici se uită, colo se târguesce, altî mîerg de ici cólea, admiră una și alta, beu de mai au părare se trag la „o theă“ ca se finescă sărbătorile „cu chef și voie“ cum le-a început.

De sine se înțelege, și la ei, beția e la ordinea zilei, cu acea deosebire, că ei întreg postul mare îl postesc și încă cu prea puține escepțiuni; pre când la noi — durere — încep a forma escepțiune chiar aceia cari mai țin la Tradițiunea străveche și postesc întreg postul mare. E lucru ușor de priceput, că după un post strict îndelungat, mâncând bine, bea și mai bine și iacă beția la locul ei.

La noi încă stă lucrul tot așa, și ar fi de dorit ca frunțașii poporului nostru fie prin asociari — de cari durere numai fórte puține avem — fie prin esemple bune se esplice poporului că acel post, a căruia corónă o pune o beție non plus ultră nu va fi primit așa, cași când l'ar fini cu o rugăciune plină de pietate.

Reuniuni de lectură, de temperare — cum e d. e. „Caritatea“ — și altele, ar fi mijlocul sigur cu care primo loco între membri și prin mijlocirea acestora între toți poporeni unei comune, s'ar putea pune capăt sau frêu acestui obicei comun, ba prea comun cu al rușilor.

I. N. Pop.

Roza Alpilor.

(Urmare)

Dar unde să mîergă? Acasă? Nu! În jos, cătră capătul satului, acolo unde locuesce drăguța-i protejată, fericirea lui întregă, care sigur îl așteaptă nerăbdătoare.

Dar ce-i? Tinerul își duse repede mâna la inimă, un pumnal i-a trecut prin ea, și o duce cealaltă la Fruntea-i inferbintată, lumea se întorce cu el.

— Vêd eu óre bine? Murmura vócea-i tremurătoare.

Fericirea mea a deplâns-o cucuvéua?

O, da. Roza Alpilor, iubirea lui, e acolo... acum, acum o îmbrășeză mișelul vînător, acum fură de pe buzele-i roșii dulcea sărutare, care îi compete lui, numai lui.

În inima tinerului e furtună, o fericire s'a prefăcut acum acolo ruini, nimic nu va pute o înlocui... nimic... nici odată.

Nu te arăta slab! Copil curat al naturii nu te teme, arată ca și când ai fi tare... Dute, dute... Scóte inelul acela din deget, nu veđi cât de falsă îi e strălucirea?

Scóte-l afară, nu-ți compete mai mult ție, dă-il înapoi ca se'l dee aceluia, cui își împarte sărutările.

— Tu aici! — strigă mirată fata desfăcându-se din brațele vînătorului.

— Da! Eu aici! Am venit se-ți reinapoez inelul ca să'l pui acuși în degetul iubirei tale nouă. S'acum însamnă-ți bine ce-ți spun. Acestea mi's pentru tine ultimele cuvinte și cu glas scaldat în larămî ăisă:

T-ai făcut joc din inima mea față nșălătoare, cea ce m'ai promis mie, inima ta-ai dat'o altuia. Fii fericită cu el. Rêmâi cu bine. Fii mai fericită de cum is eu. Rêmâi cu bine! A ăis, s'a întors și aplecat ca o furtună spre munți... și nu l'a mai vêdut părinți, și nu l'a mai vêdut nime... —

A umblat mult sërmanul, a rêtăcit mult mânat de suferința și durerea sa neună dar n'a putut uita dragostea, iubirea-i înșălătă; nu s'a putut uita patria romantică, s'a reintors în munți săi dragi, sus în codrii ntunecoși, ca amintirile fericite din trecut să-i micșoreze durerea... O! Dóre orî ce durere dar nici una nu-i ca durerea inimi; pentrucă durere omoritóre conține acea în sine, jale ne spusă, amărăciune și suferință vecinică. Te arde

și te zbuciumă și te chinușese totdeauna; n'are nici ȳi nici nopțe cel ce-șî plânge iubirea înșelată, acela pe care inima îl dore.

Venători au vȳdut de multe ori o figură tristă, întunecată umblând în jurul stâncei fără viață deasupra cascadei unde a stat odată coliba păstorului, ori stând pe piscul stâncei, unde e aȳi crucea, de unde odată arată fetei fricose minunile caderii apelor, unde fericit spunea miresei sale povestile fermecătoare a undelor.

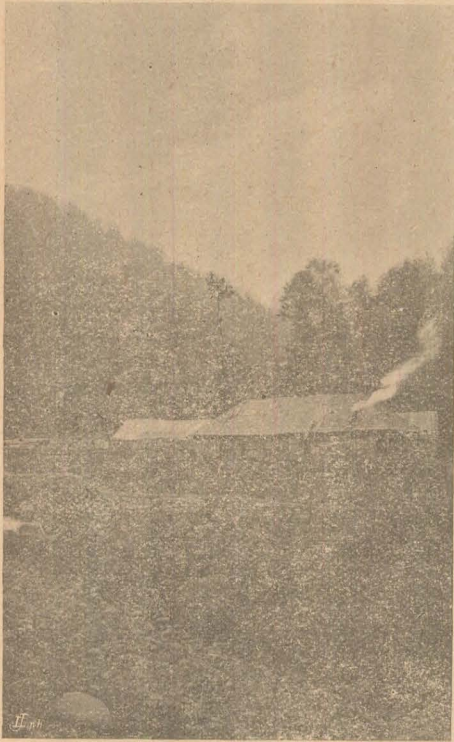
A fost el. Nici unul dintre venători nu-l incomoda, îl cunosceau, îi înțelegeau durerea; dór viața șar fi dato pentru fata aceea, atât i-a fost de dragă.

Dar chinul nu i-a ținut mult. D-ȳeu s'a îndurat de el și l'a chemat la sine.

Intro ȳi venătorii l'au aflat mort. Sърmanul, is'a rupt inima, 'a omorit durerea. L'au înmormântat în stâncă acolo unde lau aflat. Au săpat mormânt în stâncă și l'au pus în el și au rostogolit petri grele pre mormânt ca animalele sълbatice sē nu' desgrópe.

Aceluia, a cārui inimă în viață i-a fost atât de grea de durere, și după mórte petri grele i-au pus pe mormânt, ca inimaȳ zdrobită sē nul mai dóră niciodată.

Nu e mai grea pētra de cum i-a fost chinul și durerea inimii. Și despre el au putut ȳice:



Blidereasa și Picioru-bulzũ.

Vai de acela, care iubese cu sinceritate.

Ai fost nevinovat sърman păstoriu ș'a'i suferit atât de mult; ai cãdut jertfa iubirii tale curate. Cineva trebuie sē fie pedepsit pentru jertfa asta. Păcat nãscut din ușoritate a fost acela ce ȳ'a zdrobit inima, păcat, păcatul înșalătorei fete ȳ'a sēpat mormântul. Sã sufere dar! D-ȳeu a fost totdeauna drept, trebuie se fie și acum.

Și pedeapsa îngrozitoare nici n'a întârziat.

Abia i-a dat înapoi mirele ei inelul și s'a treȳit vócea conștiinții ș'o tortura pentru păcatul ei. Er fi plăcut sē-l cheme înapoi pe acel tinēr a cārui privire i-a intrat atât de adânc în inimă dar n'a putut fi destul de tare față cu străinul, care a fost martor mut al tristului cânt de adio, martor al luptelor inimii necredincioșei mirese. N'a avut un cuvînt, n'a avut inimă simțitoare care s'ar fi putut muia de lacrimile durerii.

Sърmană fată! Cum te poți tu încrede în vorbele și inima aceluia, care nu are simțire pentru lacrimi și durere? Sórtea ta încă e hotărîtă și va fi cu mult mai tristă decât a iubitului tēu înșalat.

— O, sē dusă ea în ȳiua următoare la pólele muntelui, acolo, unde a aștepta'o de atâtea ori tinērul și unde mergea în timpul din urmă tot mai rar; a vȳdut locul, încă era acolo trunchiul de arbure pe care au ședut de atâtea ori spunȳdu-șî

unul altuia tainele inimii, unde își croiau un viitor plin de fericire. Dar tinērul nu era acolo, înzădar a așteptat, l'a strigat înzădar, n'a venit, nu ia respuns cum îi respundea altădată. Numai murmurul surd al apelor i-a respuns dar glasul lor i-a nu l'a înțeles, cu tóte că lacrimi de a iubitului ei erau amestecate în undele spumegânde.

S'a dus... s'a depărtat și ea nu'l va mai vedea nici odată. A început se'l compătinescă, a vȳrsat lacrimi chiar, dar încă nu simțea durerea, pumnalul încă nu i-a străpuns inima. Dar nici acesta n'a întârziat. Frumosul venător, pentru care a părăsit pe tinērul ei amic, în eurând a aflat o altă fată, póte nu așa de frumoșă ca ea, dar care i-a convenit mai bine; a luat'o de soție și pe roza pãlindă a Alpilor a lăsat'o...

Acum... acum se începe pedeapsa.

Cine, prin ce păcătuesce prin ceea sē și pedepsesce. De rușine nu cutěză sē mai iasă din casă, ochii îi inotau în lacrimi, surisul drăgălaș i-a perit de pe lume ca sē nu se mai reintórcă nici odată: Roza Alpilor era acum o flóre vesteȳită. Ispita, pe care ómeniȳ o încunjurau fiind că știau că e pedepsa lui D-ȳeu. Mamă-sa și frați o priviau cu durere, desperată dar nu-i puteau ajuta, durerea o stăpânea tot mai mult. Iși cãutã amicul pierdut... îl cãuta pretutindenea și nu'l afla nicãirea, l'a cãutat prin codri, l'a cãutat pe piscurile stâncilor.

Nu-i, a auȳit numai că o murit și l'au înmormântat acolo. O cruce simplă de lemn îi arată mormântul; inima ei n'are pace, durerea ei n'are leac, ea îl cãutã dar nu îl aflã. Ochii și fața îi sau întunecat și cu ele și sufletul.

Te cuprinde mila. Cât de amar bate D-ȳeu când bate.

E grozav a cãdea în mânilor D-ȳeului celui viu.

Durerea, în sfârșit, a copleșit'o cu totul, în urmă a înebunit sърmana și astfel barem suferea inconstient.

ȳiua întrégă umbla în jurul cascadei, sau pe vȳrfurile stâncilor pe unde numai caprele sълbatice umblă, de unde mai nainte ar fi cãdut ametind în afundime; acum nu, umblă sigură și cãutã în tóte pãrțile pe acela pe care nu'l póte afla nicãirea.

Spuneau ómeniȳ, cãri au vȳdut'o, că sē scoborea prin cãderile apelor, umbla prin plóia vecinică, apa curgea de pre ea, membrele îi tremurau de frig) apoi mergea pe drumul cãtrã sat de dece, de dóuȳzeci de ori intro ȳi cãutãnduși pretinu iubit al inimii sale. Dacă întâlnea ómeniȳ, alerga la ei își împreuna mânilor și îi întreba frumos, rugătoare ca un copil:

— Unde-i el?

O spuneți-mi, voi știți.

Așa-i că l'ați vȳdut?

Trãesce încă?

Așa-i că v'a povestit de mine?

O de-ați sci voi, el e așa de frumos, așa de drăguț, ochii lui — dacă i-ați vedea, străluceau ca ochii unui „porumbel” privirea lui e ca...

Pe el îl caut și voi nu știți unde e?

Spuneți-mi unde e el? Voi la-ți dus și nu voiți sē-mi spuneți și îngropãnduși obrazii în pãlmii plângea atât de dureros încât stâncă se fi fost și ar fi trebuit sē țise înduioșeze inima.

Deodată înceta de-a plânge și începea a juca, a cânta.

Ochii îi erau încă plini de lacrimile durerii și buzele-i zimbeau, cânta și juca.

El e acolo, acolo sus.

Sciu eu.

El me asceaptă și eu mă duc la el.

Apoi își implete cunună de flóri și-o punea pe cap și spunea tuturor că ea e mireasă, că mirele ei o va lua acum... deja o ascēptă colo sus... sus în ceriu.

Sau, stringea flóri, arunca petricele în apă, ședea ceasuri întregi lângă cruce și vorbea și arăta cu mânilor.

Și era fericită, fiind ca era cu ea acela pe care atât îl iubea inima ei, pe care atât de mult îl cãuta.

Dacă sē întâlnea cu păstori nu fugea, cí sē punea frumos jos, lua un mel în brațe, îl gulea il sърuta, deodată sērea 'n sus și fugea.. fugea pe munte în jos, preste stânci încât petricele sē restogoleau potop în urma ei și totuși nu îi sē întimpla nimic, o păzea D-ȳeu.

O cunoscea întreg jurul, în sat venea rar și și atunci mergea direct acasă, unde fără a ȳice vreun cuvânt își lua veștmintele cele mai frumoșe, își punea cunună pe cap, căci ea merge acum înaintea mirelui și mergea, mergea cãutãnd sus pe

munte, la cruce. Așa în vestimente de sărbătoare, cu cunună pe cap au aflat-o pe mormânt ținând în brațe crucea... dar viața n'ă mai era înrânsă, murise... pe mormântul iubitului ei, pe care a tradat.

A suferit... D-zeu a luat la sine sufletul ei chinuit.

Astfel sau împreună prin moarte, acea pe care D-zeu i-a destinat unul pentru altul, dar viața i-a despărțit.

Au înmormântat-o și pe ea în același mormânt
La amândoi le ține răză o cruce.

D-zeu a dat simțire inimii dar chiar pentru acea trebuie să-i dăm samă de ea și vai de acela, care cu ușorătate zdrobesce o inimă, pentru că mânia pedepsitoare a dreptății D-zeesce îl ajunge și nespuse mare îi va fi o pedeapsă.

(După Schmiedt) de **Porumbel.**



Isus la fântâna lui Iacob.

De erî.

O ved' ș'acum cu șurțu 'n brâu,
Cu fața înbujorată,
Cu ochii umezi și cumiști
Cum am vedut' odată.

Venem din negre depărtări
Cu dor în pept și drag;
O vorbă a iei mă-aduse atunci —
Ea m'ascepta în prag.

Cea fost pe urmă voi nu-ți sci
De-ați face ori ce-ați face,
Căci pentru voi cari nu iubiți
Aci povestea-mă tace.
„Er cei ce au iubit vor scio“

Porumbel.

Caprițiu

— Comedie intrun act de *Alfred de Musset* —

(Urmare)

M. de Lery: Bine; dară așa remênem; mă duc. A propos, sciiți ce nenorocire m'a ajuns? M'au furat, m'au furat cu obraznicie. —

Matilda: Teau furat. Cum înțelegi acesta?

M. de Lery: Patru toalete scumpa mea, patru toalete minunate m'au sosit acum din Londra și toate patru au perit la vamă. Dacă leai fi vădut! Trebuie se izbucnescă omul în plâns. A fost una între ele din mateul de Persia și una creme.

Numai sunt pre lume alte haine ca acelea.

Matilda: Sincere regrete. Dără le-au confiscat?

M. de Lery: Oh, de unde! Dacă ar fi numai aceea, ași striga, ași țipa până ce mi-lear da 'napoi, pentru că așa ceva nu este alta decât o jefuire cu omor. În vara acesta nu voiu avea toaletă. Intipuesceți numai, toate patru au fost găurite prin mijloc. Au bătut țepă în ladă D-șeu scie cum; astfelu de găuri au făcut în ele încât 'mă încape degetul prin ele. Știrea acesta plăcută am primit'o eri la dejun.

Chavigny. Nu a fost între cele patru toalete din întâmplare vre una și venătă?

M. de Lery. Nu D-le de felu nu, D-șeu cu d-ta frumoasă Matildă, numai cât mă voiu arêta la bal și viu. Așa cred că în iarna asta până acum am avut 12 cataruri! Acum imi voiu câștiga pre al 13 lea. În dată ce am isprăvit grăbesc aici și mă îngrop în fotelul acesta. Vom vorbi despre vămași, despre materii, nui așa? Nu, sum tare năcăjită, ne vom afecta, ne vom îndiușa. În fine tot una... Bună sara D-le Conte... Dacă mă petreci nu mă reintore (Ese.)

Scena a IV.

Chavigny, Matilda.

Chavigny: Ce muere nebunică! D-ta bine 'ți alegi pretinele.

Matilda: Dorința d-tale a fost ca s'o primim. —

Chavigny: Aș sta să mă rămășesc că D-ta acum așa cređi că de la M. Blainvillet am căpătat asta punguliță. —

Matilda: Nu, după ce D-ta afirmi contrariul.

Chavigny: Inse eu sum sigur că D-ta așa cređi.

Matilda: Și pentru ce ești așa sigur?

Chavigny: Pentru că-ți cunosc natura. M. de Lery în ochi, D-le este oracul; inse pentru acea e o măgarie.

Matilda: Acest frumos complicat nu l'am meritat.

Chavigny: Oh D-șeu, da; și mai bine miar plăce dacă ai fi sinceră față de mine de cât se te sfătoșesci așa.

Matilda: Dacă nu cred nu pot face așa cași când așu crede numai pentru acea, pentru că D-ta se mite întorei în sinceritatea mea.

Chavigny: Eu susțin că D-ta așa cređi; este scris pre fața D-tale.

Matilda: Dacă acesta pre d-ta te îndestulesce, nu-mi pasă fie așa; de așa e, așa cred.

Chavigny: D-ta așa cređi? Și dacă intru adevăr chiar așa ar fi, ce rău este în acea? —

Matilda: Nimică, și chiar pentru aceea nu vèd nici o cauză pentru ce ai nega.

Chavigny: Nu neg; ea o împletit'o. (Se ridică) Bună sara. Se pôte că merem tare curund și vom lua thea împreună cu amica ta.

Matilda: Henri nu mă părăsi așa!

Chavigny: Ce înțelegi prin acea „așa”? Suntem noi dără mănioși? Eu totul îl aflui d-șeu foarte simplu. Am primit present o pungă și o pört; d-ta întrebi că dela cine am primit'o, țiam spus. Nu este în acesta nici un pic de disharmonie.

Matilda: Și dacă ași cere dela d-ta acesta punguliță m'ia aduce mie acest sacrifici?

Chavigny: Pôte; ce țar folosi?

Matilda: Aceea e lateral; te rog dămio.

Chavigny: Cred că nu pentru acea o cei ca se o pört; vream să știu că ce vocei să faci cu ea.

Matilda: Aș purta-o. —

Chavigny: Dute numai glumă. Ai purta o pungă, carea este lucrul mânilor M. de Blainvillet.

Matilda: Pentru ce nu? Și D-ta o pörti!

Chavigny: Minunată argumentație! Eu nu sum damă.

Matilda: Nôa dară, dacă nu voiu folosio o arunc în foc.

Chavigny: Ah, ah! În fine ai eșit cu vorba. Și eu cu totă sinceritatea-ți declar că eu permisiunea grațiosă a D-tale țiu punga.

Matilda: Asta iarăi indoială, 'ți stă în voiă, însè mărturisesc că mă dore inima dacă va ști lumea dela cine ai căpătat'o și D-ta vei arăta-o preste tot locul.

Chavigny: Se-o arăt. Cași când ar fi trofeu de învingere.

Matilda: Ascultă-me te rog și lasăți mâna în mâna mea. (Î îmbrătoșiază). Mă iubesci D-ta Henri? vorbesce.

Chavigny: Te iubsc și tac.

Matilda: 'Ți jur că nu jalușia vorbesce din mine, însă de bună voiă-mi dai aceasta punguliță, 'ți voi multțemi din totă inima. 'Ți recomênd un schimb și cred, sperez cel puțin că nu te vei simți daunat. —

Chavigny: Se auđim ce felu de schimb e acela.

Matilda: 'Ți spun dacă eu ori ce preț voesci să fie. Inse dacă mai întâiu m'ia da punga, pre cuvêntul meu de onore mai face foarte fericită. —

Chavigny: Nu dau nimică pre cuvêntul de onore.

Matilda: Uite Henri te rog.

Chavigny: Nu. —

Matilda: În genunchi te rog. —

Chavigny: Eu încă foarte te rog Matildă scólă sus scii bine că nu-mi place o astfelu de purtare. Nu pot suferi ca ore-cine să se dejosască, și în cazul de lață și mai puțină cauză aflui ca de altădată. D-ta prea te legi de o copilărie: dacă serios ai dori; eu insumi ași arunca în foc această pungă și apoi nici de schimb nu aș avea lipsă mai mult. Scólăte sus și nice poveste se numai fie despre acea. — Adieu. La revedere încă în astă sară. (Ese.)

Scena V.

Matilda singură.

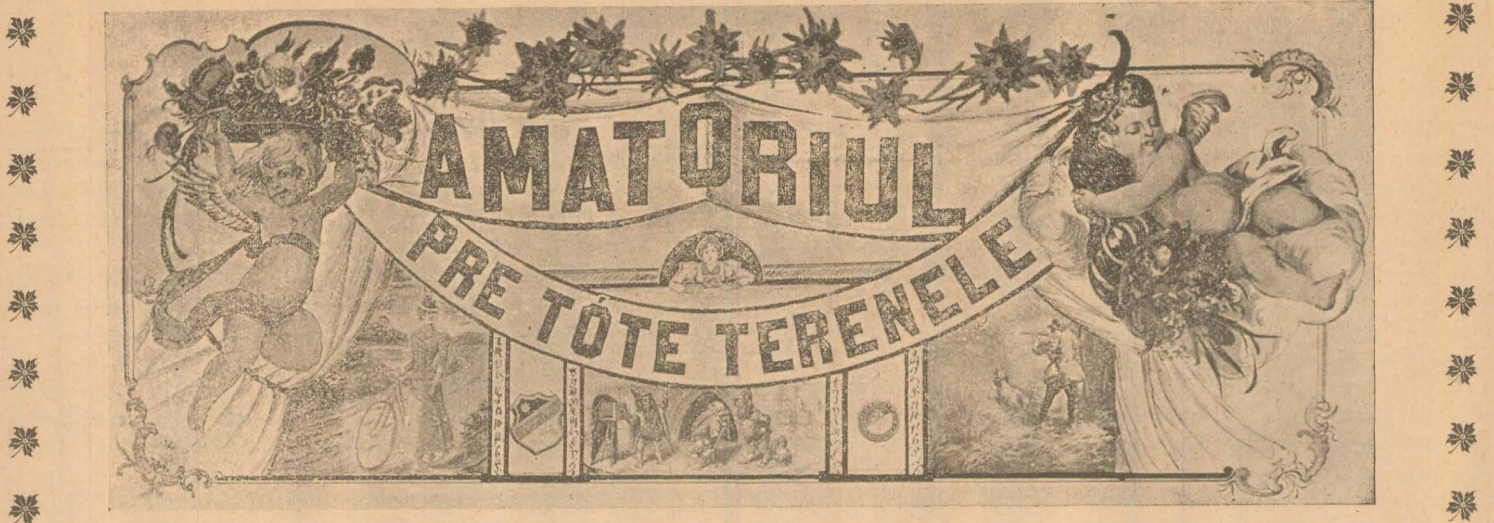
Matilda: Dacă pre cea de a II-a nu o pot arde prea a mea o voi arunca în foc (Merge la sartzariu și ie punga) Sêrmană mițică, numai mai adineauri te-am sêrutat și 'ți mai aduci aminte ce țiam đis atunci? Veđi am întârziat foarte! Mie tu nu-mi trebuesci și nici eu nu trebuesc mai mult. (Se apropia de cuptoriu.) Cât de nebun e omul că și face ilusii. Acele nice odată nu se împlinesc. Pentru ce e un lucru atât de inresitibil de dulce și fermecătoriu ca se te leginî în o idee? Pentru ce este o plăcere atât de mare pentru noi a ne ocupa cu astfel de cugete și acele apoi în secret ale traduce în faptă? Pentru ce toate? Pentru că în urmă să plângem! Ce poftesce dela noi casualitatea neînduplecată?

De câtă circumspecțiune, de câtă rogățiune nu ai lipsă pentru ca și dorința cea mai nevinovată și speranța cea mai simplă să nu 'ți meargă în vânt. Bine a đis D-lu Conte că e o copilărie acea de ce m'am acățat, inse pentru mine e atât de dulce a în-sista pre lângă acea copilărie. Pre d-tă, carele ești atât de superb și atât de iute nu te ar fi costat mult dacă ai ficedat dorinței mele copilăresci: Oh! nu mă mai iubesc, nu mă mai iubesc. Pre D-tate iubesc de Blainvillet. (plânge.) Să lăsăm acesta. Se numai cugetăm mai mult M. asupra ei. Acestă jucăre de copii, carea nu s'a sciut presenta la timp în foc cu ei... În sară asta ia-ți fi predato, mâne pôte ar fi perduto! Oh nici o îndoială, „ar” perdeo. Ar uita-o pre masă sau ce mai sciui eu, ar lăsa-o în uitarei ntre nimicuri, precând punga cea de a II-a tãtdeauna este la el; și acum, în cursul jocului o arată ostentativ. Vèd cum o desface pre masă aud aurii cum zurăesc în ea. Oh nefericita de mine! Sum jalușă. Numai asta mia mai restat ca să mă desprețuesc eu pre mine însămî. (Voesc se arunce pungulița în foc: de odată se opresce.) Dar ce ai greșit tu? Pentru ce să te nimicesc pre tine tristul meu lucru de mână? Nu tu ești de vină. Și tu ai așteptat și tu ai sperat. Colorile tale sub dorata crudului dialog nu sau îngălbinit. Mă placii, te iubesc, două sêptemăni din viața mea sau împletit în acesta mrege debilă. Oh nu, nu te nimicească aceeași mână, carea a fost creatorea ta. Te voiu păstra ca pre-o relique, te voiu purta pre inima mea; tu vei fii tot odată și bucuria și întristarea mea. Mă faci atentă la amorul meu față de el la părăsirea lui, la caprițiile lui și cine scie dacă te ascund aici, da dacă se rentorce și mă va căuta aici. —

(Să așeadă și cósă pre punguliță cordeluta ce lipsea.) —

(Va urma)

G. Nistor.



Diaphanii false.

O podobă modernă și foarte des usitată pentru ferestri sunt imaginile așa numite diaphanice; Adecă: nescări tipuri colorate pre sticlă și acățate în ferestri, așa că efectul lor 'l observem privindule în transparentă.

Diaphaniile adevărate se fac zugrăvind sticla sau transpu-nând cutare fotografie pre o tablă de sticlă, colorind'o și pentru potențarea solidității acoperind'o cu altă tablă de sticlă. Atât una, cât și alta e o procedură cam scumpă.

Pentru diaphanii false întrebuințăm chromolitografie. Proce-dura este după înștrucțunea publictaă în revista „Diamant” următorea:

„Luăm o chromolitografie în una sau mai multe colori, care trebuie (condiție de căpătenie) să fie tipărită pre hărtia de cretă sau bromo, o lipim cu *marginele sale* pre o tablă de sticlă ca să stee întinsă bine și turnăm preste ea *collodion* de consistență mijlocie. Acesta uscându-se obduce chromolitografia cu un strat subțirel transparent (ca și cum ar fi o tablă de sticlă foarte subțire.) După ce e uscat bine, deslipim chromolitografia abdușă cu *collodion* de pre tabla de sticlă și o aruncăm în apă în carea muindu-se hărtia, să pôte ușor deslipi de pre stratul de *collodion* pre care remâne lipit numai desennul colorat.

Acest strat pre care am transpus desennul de pre chromolitografie 'l lipim cu gumi arabic transparent pre o tablă de sticlă; acēsta o punem în ramă, o provedem cu lăntug de atârnat și diaphania e gata.

Nițu.

Ouă bronzate.

Din găoci de ouă bronzate putem pregăti o podobă foarte frapantă pentru masă de pasci mai cu samă dacă avem și ospetți.

Găocile de ou (gole) le bronzăm cu colóre aurie sau argintie. Se înțelege: oul e găurit numai la un capet. La celalatt capet îi facem piciorē, lipind trei globurele de cēră, așa că găocea ni-se înfățișeză ca o oliță mititică.

În aceste punem nășip (ca fiind grele se stee mai sigur)

și aședăm în fie-care câteva fire de flori și frunze; ceea-ce face un efect admirabil.

Piramidă de ouă colorate.

Pentru aranjarea aceste'a ne trebuie ouă de diferite colori.

Ouă roșii obținem dacă le băgăm în fertură din *lemn de Pernambuco*.

Ouă rosa sau *purpure* se văpsesc cu *cochenile* mai mult sau mai puțin pulverisate.

Ouă brune căpătăm văpsându-le cu fertură de cafea.

Ouă galbine se văpsesc cu cōjă de cēpă.

Ouă albastre căpătăm dacă le văpsim cu *lakmus* în care am pus puțină sodă. Pre aceste ouă (văpsite cu *lakmus*) putem scrie cu oțet ori-ce poesie; scrisoarea se va arăta roșie.

Violet se văpsesc ouăle cu fertură de *lemn vĕnat*. Dacă în acēsta fertură punem o lingură de oțet, atunci punend în acēsta ouăle violete vor căpăta o colóre frumoșă lila. Dacă în loc de oțet punem un vĕrf de cuțit de *Kaliumchromat* căpătăm ouă negre cari sunt foarte acomodate pentru desennul albe.

Verde se coloréză ouăle cu o fertură din un mănunchiu de verdețuri sau erbă verde.

Cu o pĕnă de găscă tăiată și pregătită ca pĕna de scris putem scrie ori-ce vers, nume, figură etc. pre ouă folosind drept tĕntă o soluțiune de acid de sare (*Salzsäure*) pregătită: o cantitate de apă mestecată cu o cantitate de acid.

Colorile sus amintite le pregătim cu apă lăsând ca văpsala se fĕrbă 5 minute. În văpsala astfel pregătită punem apoi ouăle și le *ferbem* 6—10 minute.

Avĕnd acum ouăle colorate, luăm un tăier rotund și jur împrejur îl înfrumșetăm cu muschiu verde și ici-cōle băgăm câte o floriceică. Pre acesta aședăm un rind de ouă roșii, apoi er puțin muschiu și punem ouă galbine, apoi vinete, pre urmă negre și piramida este gata.

O astfel de piramidă aședată în mijlocul mesei festive în diua de pasci face o impresiune foarte bună.

Nițu.

DE ALE POPORULUI.

—o—

Poesii poporane.

— Din Bănat. —

Dragumi de cătănie,
Numai pușca se nu fie,
Pușca și oțelele
C'alea-mă măncă șelele.

— Cătănia cui-i bună?
— La feciorul fără mumă!
— Cătănia cui-i dragă?
— La teciorul fără tată.

Când cătănă am plecat,
Cu ochi am lăcrĕmat,
Căci mândruța mau lăsat.
Mândruliță din Bănat,

Tu s'e-mi faci cruce de brad,
Că 's dus slugă la 'mpărat,
Și sum fecior ne 'nsurat
Numai mândră am căpătat.

*

Fruiză verde de mălai,
Primăvara mă 'nsurai.
Râncezală imi luai,
Râncezală d'orme 'n pat,
Cucuruzu-i ne săpat;
Cucuruzu 'n gălbinesce,

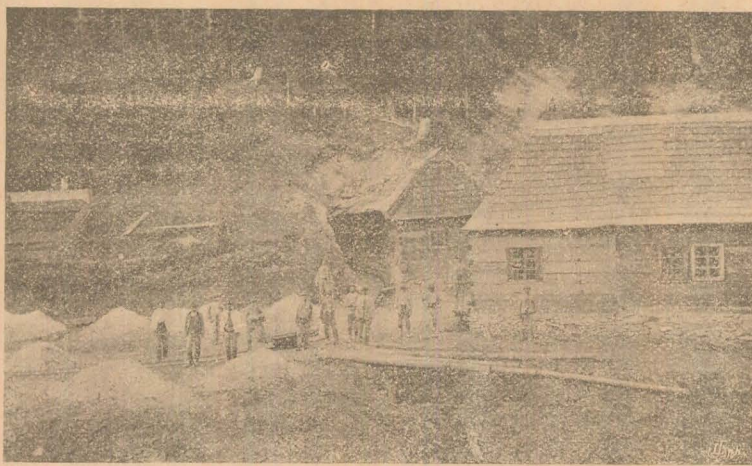
Bateo D'omne ș'o trăsnesce.
Când plecai la cununie,
Dunnețeu nu vru se scie.
Când me întorsei după masă
Dunnețeu nu fu acasă.
— Batăte Domnul, nănaș,
Cu cine mă cununași,
Cu urita din ogaș:
Când o băgai în ocol,
Fug vacile de se omor;
Când o v'ed în ușa șuri,

Gândesc căi mama păduri.
— Batăte pre tine fine,
Dacă n'ai luat s'ema bine.

*

Cucule de unde vii?
Dela t'erg de la Sibii.
Dar de mândra mea nu scii?
Sciu bine că-i sănăt'osă
Șede la masă și c'osă;
Nu sciu c'osă or' desc'osă
Dar lacreme sciu că varsă.

P'etruț.



Baia de aur dela Bucium-șasa numită „Arama”

lea-o și fie a ta.

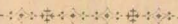
(An. pop.)

Un cerstin avea o sócră
P'omă nici decum mai acră,
Nici mai dulce de cum sunt
Și-au fost t'ote pe pământ.
Bietul om capu-și bătea
Cum, în ce chip ar putea
Se scape cumva de ea?
Un tiner funcționar
Cu m'ănuși, cu ochilari
Chiar atunci s'a brodit
Că s'a fost îndrăgostit
De nevasta omului;
Și 'nfocul dragostii lui

Dupe ea oftând umbla
Și în tot chipul încera,
Se o facă, se înt'elégă,
Cât de mult ii este dragă.
Ba une or' s'a întimplat
Și prin curte de-ia intrat;
Cum de pildă într'o séră,
Când a și fost prins pe-afară
Și luat c'olea de scurt
De bărbat, cum i-a trecut
Pragul; Ér el sp'ariat,
Cum p'ote vi s'a întimplat
Și d-v'ost'rá vre-odată;

N'o putut vorbă se sc'otă
Din gură da încet, încet
I-a perit nodu din pept
Și în silă a r'espuns;
Că dragostea l'a adus
Pe-acolo, căci lui ii place
De nu scie ce s'o face
Mama sócra... — „De-i așa
lea-ț'o și fie a ta!...
Bărbatul voios r'espunse
Și în dată își aduse
Popă de i-a cununat
Chiar atunci nentârđiat.

I. Encescu.



Traiu din casă.

Era gurariță muierea.
 Ér el, bărbatul, om amar.
 Puțină le era averea
 Și nu p'un gând le era vrerea
 De și-or jurat la un altar.

Femea într'o ți-l guresce,
 Căci n'a iăcut cum vrusă ea,
 Bărbatul blând o molcomesce,
 Dar ea numai dac'o lovesce
 Să tacă din cea gură vrea...

Antoni Popp.

CRONICA.

Impozitul pe căsătorii. În Pensilvania s'a introdus impozitul pe căsătorii. După lege orî care cetățan care vrea să se însore și a trecut de 40 de ani trebuie se plătească o dajdie de 100 dolari.

Acastă sumă va forma fondul unui institut în care vor sta damele trecute de 40 de ani, care n'au fost cerute în căsătorie.

De asemenea tinerii cari se vor căsători cu femei din afară de Pensilvania vor trebui să plătească și ei o amendă de 100 dolari. Așa dar viitorul damelor este asigurat. Ferice de fetele bătrâne.

(Rom. II.)

Premiu contra ginerilor. O bogată Rusóică cu numele Mironow în viață a avut forțe mult de a suferi de la ginerele ei. Ca ura ce o nutrea față de gineri în general, să nu se șteargă nici după morțe, a lăsat în testament o sumă considerabilă unei societăți literare din Moscva, cu scopul: ca societatea tot în al cincelea an să dea premiul acelei lucrări în care sócra are rol nobil, ér ginerile e prezentat ca cel mai ridicol și mai miserabil om.

Concursul unic în felul lui are timbru internațional.

(Trib. Lit.)

Rssmul Domn Ioan Micu Moldovan preposit capt. în Blas fu denumit prelat domestic al Sfinției sale Ponteficelei Leo XIII.

(Unirea.)

Teatre la sate în România. Dl I. Kalinderu, administratorul domeniilor corónei, a luat o dispusățiune care merită o atențiune deosebită, fiind pentru prima óră când se încearcă la noi un asemenea lucru.

E vorba de înființarea de teatre în sate de pe administrațiunea domeniului corónei.

Dl Kalinderu a luat dispozițiunea de a se înființa la sate scene, pe care să se jöce diferite piese sătesci.

În sensul acesta dl Kalinderu va adresa în curënd o circulară agenților de pe la domeniile corónei.

(Tribuna.)

† **Generalul Teodor Cavaler de Seracin**, a încetat din viață la Caranșebes.

† **Alesandru P. Romontian** paroch gr. cath. în Turda-veche, a reposat în 11 a l. c. în etate de 69 ani, și 42 ani ai preoției sale.

† **Dr. Teodor Pașcu** medic universal și medic secundar la Tribunal a reposat în Bistrița la 16 April în etatea de 34 ani și în al 11-lea an al prea laborioasei sale activități.

În **Pădurea Posmușului** sa aflat în 19 April o muere spânzurată ce dispăruse din aceaș comună încă în 27/12 1900 — muerea a fost nebuună.

Gâcitură de semne.

O+||i ;u,+i +e ;u+i×i ×ai=i+ i= -a=e ;e iu-i-e
 :oi !a-□c+ a, ;ic×ei a □i=×ii -ă×ă+i-e
 ;ea lo*× și-i= :oi *e *ule- ;e +e :a□ i=×ă,=i×
 ×u i=i□ă =e-u=ă O șe=×-u +e si iu-i×?

De C. S.

Ilustrațiunile nóstre.

Frumósele ilustrațiuni ce decoréză p'ginile numerului de față a Revistei Ilustrate sunt una religiósă și ne infățișeză pre mântuitoriul Christos la fântâna lui Jacob ér cele lalte trei sunt originale și ner pesentă caa de pe pag. 57. O nuntă românească din comuna Poiana de lângă Sibiu, unde se ved nuntașii în frumosul și pitorescul lor port național petrecând cu voie bună și veselie după datina strebună. Și chiuind se jucăm până cei nuntă c'apoi mâne ni se ciuntă.

Cea de pe pag. 59 ne infățișază muntele comunei Șoimuș numit Blidereasă și Piciorul bulzii.

Ér cea de pe pag. 63 ne representă pórtă de la intrarea în baiz de aur de la Buciumșasa numită „Aramă.“ din munții apusenî.



POSTA * * *

* * * REDACȚIUNEI.

D-luî Dr. I. G. Sbiera prof. univers. în Cernăuți și membru acad. rom. Am primit prețul abonamentului pentru 2 esempl. din Revista Ilustrată și am dispus trimiterea lor așa după cum ați poftit

Primiți sinceri saletări și multămită profundă.

D-luî Teodor Toma în Pintic. Țam trimis și numerii 5—6 a dóua óră, te rugăm însé ca să cerci la poșta de acolo ce póte fi pricina de perd așa des numerii din Rev. Ilustr. adresați D-tale! Căci de aici tot deauna se trimiț regulat.

D-luî Emilian în B. Te rugăm a nu ne da uitări și a ne mai susprinde din când în când cu câte o frumósă poesie de a D-tele. salutare.

Pelpitul misterios. Se va publica mai târziu.

D-na preuteasă la băi. Să va publica în sesonul băilor.

D-luî Iacob. Am primit și-o vom publica căci vom dispune de spaț

—o—

Domnii Abonenți ce sunt încă în reștanță cu prețulu abonamentului la Revista Ilustrată sunt rugați de a lua în considerațiune multele spese și jertfe ce facem pentru suținerea acestei foi și a nu ne amâna cu plătirea abonamentului care și așa este numai un bagatel.

Hârtia, tipariul, poșta, clișeurile cele scumpe tóte costă **banî, banî și iară banî.**

La plătirea și înnoirea abonamentului rugăm pe D-nii abonenți de a ne comunica și numerul de pe fâșie.